

ZASTAVA TUHOBI?A NA TRIGLAVU

Description

Jubilarna zastava PD Tuhobi? dospjela je, u godini kada društvo slavi 50 godina od osnivanja, i na vrh Triglava. Bili su ?lanovi Tuhobi?a na Triglavu i ranije, gotovo svake od 50 godina postojanja društva netko od ?lanova ispenjao je i Triglav. Bilo je i prošle godine ?etvoro naših na najvišem vrhu Slovenije i Nekadašnje. Ove godine, u znaku jubileja, stigli smo i sa zastavom. Uz našu tu je i zastava U?ke koju je donio prijatelj Matija Peri? što je zajedno s nama proveo tri prekrasna dana u Triglavskom narodnom parku.

120 LET STOLPA

I tako smo našim 50. godišnjim jubilejom došli na slovenski jubilej. Kao što re?e Zmago Tomaži? daju?i izjavu za slovensku televiziju: "Mi smo u povodu 50 godišnjice društva došli an Triglav, a vidi, vi baš danas slavite 120 godina Aljaževa stolpa". Velik dan za slovensko planinarstvo ali i slovenski narod. Dugo godina borili su se uop?e da im austrijske vlasti dozvole osnivanje slovenskog planinarskog društva, a onda su se morali izboriti i za to da Triglav bude priznat kao slovenska planina. Jakob Aljaž presjekao je dvojbe, kupio je 16 ?etvornih metara zemljišta na vrhu Triglava za cijenu krigle vina i, zajedno s prijateljima i pomaga?ima postavio tamo metalnu okruglu ku?icu – sklonište. Poznati Aljažev stup. Ali, taj je stup puno više od skloništa – on je simbol slovenske nacionalne i planinarske pobjede. ?estitali smo prijateljima, slovenskim planinarima na jubileju, na samom Triglavu, a eto koristimo i ovu prigodu.

KRAVICE

Kad smo došli na Planinu Blato pojavio se prvi problem. Kamo s autom(obilima). Još nije 9 ujutro a gore je uz cestu parkirano ve? par stotina automobila. Riješili smo probelm, naravno, parkirali najniže od svih ostalih i to je to. Uspon je po?eo živahno, ali pazimo da ne krenemo prežustro dok se lake noge ne ugriju... Neke je to u Dolomitima slomilo. U koloni su Matija Peri? iz U?ke i Ines Srdo? Konestra, Franciska Soldati?, Marica Tomaži?, Zoran Butinar, Zmago Tomaži?, Vanja Blaži?, Ranko Blaži? i Damir Konestra iz Tuhobi?a. Na po?etku dakle – polako. Uspon je – taman. Šuma – lijek i hlad. Sve je pod kontrolom. Šumski put/cesta polako se ili malo manje polako uspinje. I onda lesa, a na lesi – krava. Jedna dvije, tri...stado krava pred nama... Ej, nalazimo se na 1500 m/nm a ovdje je krdo

krava. Alpsko mlijeko svuda oko nas. Uobičajena opaska – *kako se to Slovincima isplati, a Hrvatima ne?* I nastavljamo dalje. Uskoro pred nama je idila – Planina Pri jezeru. Nekoliko pastirskih kućica i velik planinarski dom na uzvisini iznad tamnozelenoga jezera. Kako dobro! (vidi slike u galeriji).

Put nas vodi dalje. Hodamo i pazimo da ne stanemo na kravlju kakicu sve do Planine Dedno polje. I tu su kraveki, ali nema jezera. Umjesto njega – veliko korito u kojem se ne smiju kupati psi! Da se zna! Mi malo grickamo i pogledavamo kuću na kojoj piše – *Kiselo mlijeko, žganci, sir*. Ima i pive, ali, čekaj, tek smo krenuli...

ZA KOPICO

Kopica je jedan vrlo zanimljiv vrh na grebenu koji počinje s Malom Tišaricom a završava Velikom Zelnaricom. Sa zapadne strane tog oko 2200 metara visokog grebena (u prosjeku) nalazi se Dolina triglavske jezera. S istočne strane su Fužinske planine i put kojim smo krenuli i koji se zove "Za Kopico". Velika izdužena alpska udolina koja se polako penje od 1600 metara na početku do 2192 metra na prijevoju Vrata. Kako se penjemo tako šuma postaje rjeđa, smreku zamijenjuje ariš, pa klekovina i na kraju trava. Ne, ne, na kraju je kamenje. Golo, sivo, nepregledno more kamenja. To je zapravo znak da smo stigli do Hribarica – najdosadnijeg dijela puta, ako uopće ovdje nešto može biti dosadno. Sunce prži ko da smo u Sahari, kamenje je postojano tvrdo i naškrbljeno, treba paziti gdje ćeš stati – svugdje uz put veće ili manje rupe po nekoliko metara dubine... Erozijska vapnenca, za milijun godina to će biti ulazi u spilje... Možda u tim budućim spiljama bude i vode. Sada je nema. I to je problem. Ubrzano trošimo rezerve koje bi trebale potrajati dva dana.

DOLI

Nakon što smo istabanali Hribarice eto nas na sedlu iznad prijevoja Doli. Pod nama sipara ko' u priči. I dosta strmo. Silazimo s dužnim oprezom ali i s mišlju kako će ve sutradan trebati po tom siparu – u suprotnom smjeru. Prema gore! Ipak napredujemo, kao i uvijek. Naoružas se strpljenjem i – hodaš. Što drugo? Da, i brojiš minute do trenutka kada ćeš zadnje rezerve vode ipak sačuvati za sutra, a vodu za piće zamijeniti pivom. U domu na Doli u konačno vadimo novčanike. Unionka od pola litre – 4 eura. Alpaše.... Dvije litre negazirane Zale – 4,8 eura. I to paše kad nema jeftinije. Na brzinu nešto klopamo iz ruksaka (da nam budu lakši sutra) mada bi možda bilo bolje da smo uzeli manje hrane a pojeli maneštru za 5 eura.... Školica. Spavanje, dobili smo još i neki popust na popust, spavanje s posteljinom manje od 14 eura po osobi – super paše! Popust je pretočen u još nekoliko piva. I još prije 9 uvečer je krenuo koncert hrkanja uz kojega smo svi slatko pozaspali.

TRIGLAV

Dogovor je bio ustajanje prije 5 kako bismo na Triglav došli što ranije i "kupili si" sat vremena odmora u domu prije polaska za Triglavsko jezero. Dogovoreno – učinjeno. U 5:45 nas sedam krenulo je prema vrhu. Marica je planirano ostala, a Fran neplanirano zbog želudanih tegoba. Po staroj talijanskoj mulatjeri koju više nitko ne održava, koraćamo veselo u plavičasto triglavsko praskozorje. Vrhove oblijeva zlato tek rođenog Sunca. Dobro je. Od naše grupe na Triglavu su do sada jedino bili Vanja (dvaput) i Ranko (jedanput). Moram priznati da me malo dere neizvjesnost – hoću li moći. Mojih 90 kila nisu melem za 60 godina stare kosti. Ma kako većina tako u valjda i ja. Nakon uspona mulatjerom koja dosta brzo prelazi u put po visoravni konačno pred nama i vršna stijena Triglava. Već naziremo iznad, neizbježnoga sipara, put u stijeni koji vodi do Škrbine. Pod stijenom štapovi u ruksak i – idemo. Ranko i Vanja su prvi – naravno. Potom Matija pa Zoran. Na kraju Ines i ja. Prvih par klinova – dječji

kola?i?i. Prva sajla – sajlica... Na drugoj se pod nogama ukaže – ništa. Samo željezna stepenica. Prozirna. Ines vrti glavom – nije sigurna. Za gore još kako tako, za nazad, osje?a, mogao bi biti problem. Pošteno odustaje, a vidim joj u o?ima da joj je žao. Nastavljam sam. Zapravo – nisam ni trenutka sam... Oko mene prolazi neki slovenski reševalnik. Ko da je na poligonu – cap, cap, cap i ve? je 10 metara iznad mene. Pa neka dva de?ka, englezi – pušu (skoro ko i ja) ali ipak idu malo brže. Dajem im prostora da pro?u. Poslije raspu?a za dom Planiku uspon postaje lakši – mada je i dalje staza “zavarovana” klinovima i sajlama. I za nešto manje od 3 sata uspona (slovenski je normativ 2:30) evo me na vrhu. Isprva sam prazan. Mislio sam da ?u skakati od ushi?enja, ali – nekako mi se ?ini da je sve to normalno. Da, malo lebdim, ali to je to. Sve što vidim oko sebe, dokle god mi pogled seže – nalazi se ispod mene. Ej vidi Dobra?! Mojstrovku moraš pincetom tražiti jer se “izgubila” u planinama koje ju okružuju. Na vrhu je slavlje. Slavimo i mi – slikamo se. Matija prilaže U?kinu zastavu uz našu. Sje?am se kako smo mnogo izleta prvih dana Tuhobi?a odradili upravo zajedno s U?kom. Pružamo si ruke. Zmago je presretan – silno se i iskreno raduje, kao i uvijek. Radostan je i drugi Slovenac u našoj ekipi – Zoran. Tek sad smo pravi Slovenci, Zmago, veš – šali se Zoran. I onda sam sjeo. Sad ?eš pojesti sendvi? na vrhu Triglava. I sjeo sam i žvakao... A oko mene je 200 ljudi pjevalo, neki su i zaplesali, pjevala se himna Triglavu, sviralo na havajki i svi su bili ushi?eni. I ja s njima. I svi mi s njima. Al da se mene osobno pita ipak bi mi malo manje ljudi više pasalo. Al’ što se može i tko sam ja da izvoljevam.

Ma ljudi, super. Popeli smo se na Triglav.

Silazak manje kompliciran od o?ekivanog. Oprez je dovoljan, ne treba nikakvih dodatnih vještina. U 11,20 ve? smo u domu na Doli?u.

DOLINA JEZERA

Uspón po siparu ne?u opisivati. Samo ?u re?i: Dage ?i?i, lontano xe Amerika! Na vrh siparine – zaslužení odmor. Za?udo, bili smo tog jutra ve? na Triglavu i nazad, prošli Doli?ki sipar a rekuperacija je brza. Nakon 15 minuta nastavljamo preko “dragih” nam Hribarica prema Triglavskim jezerima. I, nije tada prvi put proletjelo mi glavom: zamisli da su Slovenci imali Premuži?a – kakav put bi složio po Hribaricama! Na kraju Hribarica po?inje spust prema Triglavskoj bajci. (vidi slike u galeriji) Kako druga?ije nazvati prekrasnu dolinu po kojoj se svako malo zrcali površina nekog jezera, bogme pri dnu i ozbiljnijih jezera. I kad bih morao opisati svako jezero, trajalo bi to danima, papirušine na metre... Ukratko, opis je nemogu?. Tek ushit sa svakim korakom, svakom scenom. Put se isprva naglo a onda sve blaže spušta s jedne terase s jezerom na drugu terasu s jezerom. Uskoro se u ?aroliju upli?u i ariši svojim asketskim uspravnim krošnjama. A cijeli dojam nestvarnoga pejzaža koji nekako podsje?a na one izmišljene pejzaže renesansnih slikara koje su slikali da bi ispunili pozadine svojih slika, još više podcrtava mo?na ploha sipara što se milenijima polako kruni s vrhova Zelnarice, Kopice ili Ti?arice. Zapravo ovdje bi trebalo ostati par dana. Tek tada dužnom bi pažnjom ?ovjek prepoznao svaki cvijet, svaki kamen na ?ijem vrhu je niknuo busen najzelenije trave na svijetu... Ali, moramo dalje, a najradije bih noge uto?ao u jezero i prepustio se – ni?emu. Ali to se ne smije! Ne prepustiti ni?emu, to može – ne smije se to?ati noge u jezerima. Zbog nekih mikroorganizama ali i zbog reda u parku.

ZABORAVLJENI MIRISI

U domu na Triglavskim jezerima ponovo je pao popust, a pale su i pal?inke, pa ?ak i tripice, i Unionke naravno... I ovdje je uslijedilo brzo spavanje, ali zapravo najprije su Ranko i Zmago izveli show s

korištene wc-a koji je nasmijavao svih na katu. I tako, siti, zadovoljni, nasmijani i umorni prepustili smo se uživanju u novom koncertu uz kojega smo ipak svi slatko pozaspali.

I ?i?a mi?a nije gotova pri?a. Za povratak sam izabrao težu stazu, preko prijevoja Štapce vidjevši da je ekipa živahna. Jedna je od ideja bila i popeti se na Kopicu prije silaska u Blato, ali nisam ni predložio. Matija i ja složili smo se da bi ta "šetnja" po grebenu Kopice i Zelnarice mogla biti tema za neki drugi posjet ovome kraju. E da, uvijek moraš ostaviti nešto za pogledati, da imaš razloga vratiti se. Ali, ve? sam Dolina jezera dovoljan je razlog za povratak. Dogodine.

Što se ostatka povratka ti?e sve je teklo rutinski do Dednog polja. Tu smo povukli ru?ne i parkirali se u drveni hlad ku?e. ?ovjek nam je donio pivu, kiselo mlijeko (od neobrana mlijeka) i žgance od heljde prelivene ?varcima. Uživali smo u jelu. Potom smo još kupili izvrstan kravliji sir (15 € kilo) i onda smo se razdvojili. Ranko, Vanja, Matija i Zoran – posada prvoga automobila krenula je prema pl. Blato. Ostatak društva odlu?io je još malo uživati u mirisima djetinjstva ili – kako je to nekad bilo. Jedan je bik silom nešto htio "opaliti" pa je stalno naskakivao, jedna se krava "isto?ila" nasred puta, jedno je tele htjelo sisati, a drugo je onako lijepo tele?i buljilo u nas. A mi, gradski ljudi koji kravu jedino vidimo na televiziji, ali sje?amo se neklih slika iz djetinjstva – uživali smo u gotovo zaboravljenim mirisima, zvukovima, scenama...

A onda smo ipak krenuli. Mnoštvo ljudi dolazilo je iz Blata prema gore, a nama je ve? gotovo dojadilo, tri dana za redom, svako malo govoriti: dobar dan, sre?no, lepo se mejte... Ali, u planini je red pozdraviti, a kako ne?eš pozdraviti curetka od 5 godina koji nosi mali ruksa?i? i veselo tabana uzbrdo i svakoga, ali baš svakoga lijepo pozdravlja bez da ju netko mora podsjetiti na to. Koja ?e to planinarka biti, mislim u sebi i na naše rije?ke pokušaje s malim planinarskim školicama...

I NA KRAJU

I tako samo što nismo zapjevali – spustismo se do Planine Blato. Kompletno presvla?enje (pametni znaju ?emu služi auto) i polako prema Staroj Fužini. I onda – to nije sve. Mala družba odlu?uje se za jednu panoramsku vožnju uz Bohinj sve do Ukanca. Tamo smo parkirali i išli još malo protegnuti noge do Savice i jezera. Da je Zmago imao kupa?e okupali bismo se, ovako, nisam htio piliti sam. To bi bio pravi kraj. Al dobro je, ma dobro, super je bilo i ovako. Za opet!

Damir Konestra

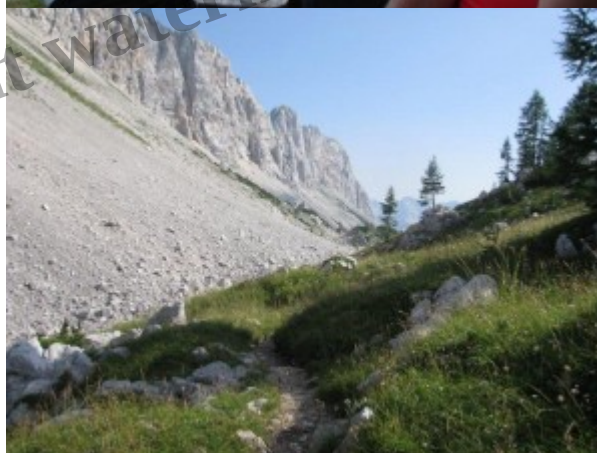

DSC08386

Image not found or type unknown

DSC08368

IMG_1046

default watermark